

Acesta nu este document finalizat

Cod ECLI ECLI:RO:CAPIT:2021:002.#####

Operator date 3918

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL PITEȘTI

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.####/109/2020

DECIZIE NR.###/R-CONT

Şedință publică din 06 Aprilie 2021

Curtea compusă din:

Președinte: ##### #####, judecător

Judecător ##### ##### #####

Judecător ##### ##### #####

Grefier ##### #####

S-au luat în examinare, pentru soluționare, recursurile formulate de reclamantul ##### ##### ##### domiciliat în Ploiești ##### ##### ##### ###### #.14 jud.Prahova și de părâta CURTEA DE APEL BUCUREȘTI cu sediul în București ##### ##### ##### ##### sector 4, împotriva sentinței civile nr.### din 07.09.2020, pronunțată de Tribunalul Argeș, Secția civilă, Complet specializat de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr.####/109/2020.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, a răspuns recurentul- reclamant ##### ##### #####, identificat cu CI, datele fiind menționate în caietul de ședință al grefierului, lipsind recurenta-părâta. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Recursurile sunt scutite de plata taxei judiciară de timbru.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că la dosar au fost depuse, prin compartimentul registratură, la data de 05.04.2021 concluzii scrise din partea recurentului-reclamant.

Curtea pune în discuție excepțiile inadmisibilității și lipsei interesului invocate prin întâmpinarea depusă la dosar.

Recurentul- reclamant, având cuvântul, solicită respingerea excepției inadmisibilității invocată de părâta Curtea de Apel București pentru că recursul pe care l-a formulat este perfect admisibil din perspectiva dispoz. art.461 al.2 Cod pr.civilă și art.488 al.1 pct. 6 și 8 Cod pr.civilă. Arată că deși soluția pronunțată de Tribunalul Argeș i-a fost favorabilă, considerentele hotărârii se îndepărtează de problemele de fapt și de drept deduse judecății în cererea sa de chemare în judecată și este surprins de faptul că părâta înțelege să invoce excepția inadmisibilității. În opinia sa, părâta este nemulțumită de hotărârea Tribunalului Argeș, deși le-a fost favorabilă în considerente. Prin recurs și excepția inadmisibilității, părâta vine și solicită ca instanța să analizeze această cauză doar din perspectiva argumentelor lor. Apreciază că a avut o poziție de reclamant –recurent decentă și de buna-credință pentru că putea să vină și să spună că sentința a anulat Hotărârile 300 și 313 ale Colegiului de Conducere al Curții de Apel București pentru că dânsii nu cunosc dispozițiile legale și nu cunosc că nu sunt competenți să emită asemenea dispoziții ca cele cuprinse în hotărârile menționate.

În opinia sa, problemele deduse judecății sunt mult mai serioase și nu a venit să se ascundă în fața instanței și nici să fugă din calea unor măsuri, dacă sunt ele legale. La rândul său a solicitat instanței de recurs să pătrundă în profunzimea spelei și să analizeze complet această cauză, adică în raport de toate temeiurile de drept și de fapt deduse judecății în cererea sa de chemare în judecată și pe care părâta le combate în recursul său. Instanța de recurs, la rugămintea sa și a părâtei, trebuie să rezolve cu adevărat speța.

În ceea ce privește excepția lipsei de interes, solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată pentru că interesul său este unul absolut legitim. Așa cum a arătat, a câștigat procesul la Tribunalul Argeș, însă vine în fața instanței de recurs și arată că, deși nu poate contrazice susținerile instanței de fond, e clar aceste două hotărâri ale Colegiului de conducere sunt nelegale, discriminatorii din perspectiva art.1 și 2 al.1 lit.n din Legea contenciosului administrativ pentru că actele pe care le-a depus la dosar dovedesc faptul că nu avea ce să caute la niciun psiholog, că niciodată nu au trimis cazuri grave la psiholog.

La întrebarea instanței în ce măsură apreciază că este prejudiciat de considerentele instanței de fond, față de excepția lipsei de interes, recurentul- reclamant arată că îl prejudiciază pentru că a venit cu bună credință în fața

unei instanțe pentru a-și găsi dreptatea, nu a ascuns nimic și a încercat să combată cu acte ceea ce de fapt pârâta nu a dovedit în intenția de a-l supune unei măsuri aberante și nu dorește să plece cu o hotărâre care să-l scoată pe o chichiță procedurală. Ca un răspuns final pe interes, arată că dacă rămâne hotărârea aşa, fără analizarea motivelor de fond, măsura ar putea fi dispusă, din nou, raportat la competență, de către președintele instanței.

Curtea solicită recurrentului- reclamant să rămână la recursul declarat și, având în vedere că și-a exprimat opinia cu privire la excepții, acordă cuvântul asupra recursurilor.

Recurrentul- reclamant ##### ##### ##### , având cuvântul, solicită admiterea recursului său și să se păstreze soluția de anulare a celor două Hotărâri 300 și 314 din 2019 ale Colegiului de Conducere al Curții de Apel București ca nelegale, însă să se insereze considerente direct legate de temeiurile de drept și de fapt, astfel cum acestea au fost susținute de probatoriu administrat în prezenta cauză.

Sunt adevărate cele reținute de instanța de fond prin sentința pronunțată că cele două hotărâri ale colegiului sunt lovite de nulitate pentru că: 1- colegiul de conducere nu avea competență legală să disponă efectuarea unui raport de către psihologul instanței și nici președintele Secției I penale, delegatul ##### , nu avea competență să propună colegiului astfel de măsuri.

Revenind la recursul său, consideră că instanța de recurs trebuie să soluționeze în profunzime această cauză, aşa cum a menționat anterior, și să vadă dacă motivele invocate prin cererea sa de chemare în judecată dovedesc că cele două hotărâri ale colegiului sunt nelegale din perspectiva art.1 și art.2 alin 1 lit. n din Legea contenciosului administrativ, adică dacă sunt emise în mod nelegal pe exces de putere, discriminatoriu, iar în opinia sa actele dosarului dovedesc că aceste hotărâri sunt emise cu exces de putere.

Hotărârea 300 din 2019 dispune întocmirea unui referat de către psihologul CAB în lipsa sa. În perioada aceea, aşa cum rezultă din actele de la dosar, a suferit un blocaj renal și a umblat mai mult prin spitale. Dânsii profitând de această dificultate temporară a se de a se prezenta au încercat să realizeze abuzul respectiv. Consideră că atâtă vreme cât nu s-a putut prezenta la ședința în care s-a adoptat prima Hotărâre 300/2019, hotărârea este lovită de nulitate pentru că nu s-a putut apăra. În acea zi a fost însă la servicii, doavadă fiind faptul că a intrat într-un dosar pe care l-a și motivat și apoi a plecat într-o vizită medicală la Spitalul Panduri.

În ceea ce privește cea de a doua Hotărâre a Colegiului de Conducere fiind 313 din 2019 preia dispoziția anterioară de întocmire de către psiholog a raportului, dispoziție adoptată în lipsa sa, este evident că această cauză de nulitate lovește și a doua hotărâre a colegiului.

În ceea ce privește alte cauze de nulitate ale celor două hotărâri, arată că de fapt această inițiativă de întocmire a unui raport de psihologul instanței a venit ca să îmbrace oarecum într-o formă legală dorința unora de a-l înlătura de pe Secția I penală a Curții de Apel București și de a-l plasa într-o altă secție, dorință care nu putea fi satisfăcută în raport de criteriile prevăzute de lege. Așa cum detaliat în recurs, este judecător cu 18 ani de vechime în muncă, 8 ani la nivel de Curte de Apel, este unul dintre judecătorul Curții de Apel cu cea mai mare vechime în muncă și, conform legii, nu avea cum să fie mutat de pe secție. Mai mult, propunerea era absurdă și contradictorie, adică pe de o parte președintele delegat al secției făcea propunerea ca să fie trecut pe altă secție, măsură ce se adopta doar dacă pe această secție era excedent de personal și pe o alta deficit, și în același timp, făcea propunerii să se delege judecători de la alte instanțe pe secția lor, ceea ce implică faptul că aprecia că la secția lor este deficit de personal, astfel că nu se știe care dintre ele erau reale, era deficit sau excedent.

În al doilea rând, solicită a se observa că această măsură de întocmire a nu a fost finalizată, nu a fost întocmit niciodată un raport. Apreciază că aceste două hotărâri ale Colegiului de Conducere al Curții de Apel București sunt discriminatorii pentru că nu avea ce să caute la psihologul instanței pentru ca acesta să analizeze dacă face față rigorilor materiei penale și nici dacă are un raport bun de lucru cu colegii. Deocamdată, este singurul procuror care a devenit judecător în urma unui examen pe care l-a luat primul pe țară, este unul dintre judecătorii în activitate la Curtea de Apel București care a soluționat cele mai importante și mai mediatizate dosare de la FNI, la ANRP, la lotul judecătorilor coruți de la Tribunalul București și actele cauzei spun totul despre activitatea sa, rapoartele sale de activitate profesională sunt toate foarte bune.

În ceea ce privește relația cu colegii, începe de la autorul propunerii, fostul său coleg de birou, care arăta într-un înscris al Inspecției Judiciare că au fost colegi de birou mai mulți ani, că între ei niciodată nu a fost vreo problemă și că s-au înțeles excelent, că s-au înțeles excelent și în calitate de colegi de complet și că știe că s-a înțeles foarte bine și cu alții colegi, ceea ce este adevărat și o confirmă hărțiile de la dosarul cauzei.

Caracterul discriminatoriu al măsurii rezultă din faptul că deși actele depuse la dosarul cauzei dovedesc inutilitatea acelei măsuri și profilul său, cel puțin corespunzător ca judecător, astfel de măsuri nu a au fost dispuse și în privința altor colegi.

În ceea ce privește recursul părâtei, instanța de recurs trebuie să analizeze toate temeiuri de drept și fie să admită recursul său și să respingă recursului părâtei, fie să se admită ambele recursuri și, rejudecând cauza, să i se admită cererea de chemare în judecată pentru că argumentele de fapt și de drept expuse prin acțiune.

C U R T E A :

Constată că, prin acțiunea înregistrată la data de 27.04.2020, reclamantul ##### ##### ##### a chemat în judecată pe părâta Curtea de Apel București, solicitând anularea hotărârilor colegiului de conducere al instanței nr.300/9.10.2019 și respectiv nr.313/30.10.2019.

Tribunalul Argeș, Secția civilă, prin sentința civilă nr.###/7.09.2020, a admis acțiunea și a anulat Hotărârea nr.300/9.10.2019 și respectiv Hotărârea nr.313/30.10.2019 emise de Colegiul de Conducere al părâtei Curtea de Apel București.

Împotriva sentinței au formulat recursuri părțile.

În recursul formulat de reclamantul ##### ##### ##### se solicită admiterea recursului, menținerea soluției cuprinse în dispozitivul sentinței civile nr.###/7.09.2020, pronunțată de Tribunalul Argeș, Secția civilă-Complet specializat contencios administrativ și Fiscal, în dosarul nr.###/109/2020 și înlocuirea considerentelor sentinței menționate cu considerentele corecte în raport de temeiurile de fapt și de drept deduse judecații, astfel cum acestea au fost menționate în cererea de chemare în judecată.

Deși soluția cuprinsă în dispozitivul sentinței civile nr.###/2020, este corectă, considerentele acesteia ignora temeiurile de fapt și de drept menționate în cererea de chemare în judecata însă cuprind motive/dezlegări de drept oarecum străine de natura cauzei și de aplicarea corectă a normelor de drept material deduse judecații. Prima instanță nu a analizat legalitatea și conținutul actelor administrative atacate, ignorând total situația de fapt expusă în cuprinsul cererii de chemare în judecata și lăsând neanalizate temeiurile de drept invocate.

Prima instanță a reținut ca hotărârile părâtei cu nr.300/9.10.2019 și nr.313/30.10.2019 au fost emise cu încălcarea competenței materiale a colegiului de conducere, însă chestiunea dedusă judecații era una mult mai gravă.

Astfel, în cuprinsul cererii de chemare în judecată a argumentat că este vătămat în drepturile și interesele sale legitime, atât de hotărârile părâtei, precizate, emise cu exces de putere, în mod nelegal și netemeinic, cât și de refuzul, la fel de nelegal și discriminatoriu al aceleiași părâte, de a emite dispoziția de plată a sumei de 2.291,87 lei, reprezentând contravaloare medicamente, servicii de medicină dentară și contribuții personale/coplați servicii medicale efectuate în perioada septembrie 2019 - martie 2020.

În condițiile în care, potrivit principiului disponibilității, reclamantul este cel care stabilește cadrul procesual, obiectul și limitele cererii de chemare în judecată, prima instanță trebuia să verifice, din perspectiva art.1 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, art.25 alin.(1) din O.U.G. nr.27/2006 rap. la art.7 alin.1 din H.G. nr.762/2010, dacă drepturile și interesele sale legitime fusese să vătămate de hotărârile părâtei și de refuzul acesteia de a emite dispoziția de plată a sumei de 2291,87 lei, reprezentând contravaloarea medicamente și servicii medicale.

Întrucât prima instanță nu a făcut acest lucru, în baza art.461 alin.2 Cod procedură civilă, solicită instanței de recurs ca, păstrând soluția cuprinsă în dispozitivul sentinței recurate, să înlocuiască considerentele cu altele corecte, în raport de temeiurile de fapt și de drept menționate în cererea de chemare în judecată, precum și în raport de dovezile care demonstrează că actele părâtei au fost emise cu exces de putere, în mod nelegal și netemeinic.

Hotărârea colegiului de conducere al C.A.B. nr.300/9.10.2019 este nelegală sub aspectul dispoziției de întocmire și prezentare de către psihologul Curții de Apel București a unui raport din care să rezulte climatul organizațional din cadrul Secției I penale, în privința relației sale cu colegii și acomodării la programul specific materiei penale, întrucât a fost adoptată în lipsa sa.

Consideră că întocmirea și prezentarea unui raport de genul celui menționat putea fi dispusa numai în baza unei hotărâri a colegiului de conducere, adoptată în prezență sa, astfel încât și să poată prezenta argumente și acte în apărare, mai ales ca acestea puteau determina adoptarea unei hotărâri care să constate inutilitatea apelării la serviciile psihologului sau adoptarea unei dispoziții care să nu-l vizeze doar pe recurrentul-reclamant, ci întreg climatul organizațional din cadrul Secției I penale, în privința relației dintre colegii și acomodării acestora la programul specific materiei penale.

Este lovită de nulitate și Hotărârea colegiului de conducere al C.A.B. nr.313/30.10.2019, întrucât aceasta

menține dispoziția din Hotărârea colegiului de conducere al C.A.B. nr.300/9.10.2019, privind întocmirea și prezentare de către psihologul Curții de Apel București a unui raport din care să rezulte climatul organizațional din cadrul Secției I penale, în privința relației sale cu colegii și acomodării la programul specific materiei penale. Hotărârile colegiului de conducere al C.A.B. cu numerele 300/9.10.2019 și nr.313/30.10.2019, prin care s-a dispus și respectiv menținut dispoziția de întocmire și prezentare de către psihologul Curții de Apel București a unui raport din care să rezulte climatul organizațional din cadrul Secției I penale, în privința relației sale cu colegii și acomodării la programul specific materiei penale, sunt vădit nelegale și pentru ca urmăreau să dea o justificare solicitării ilegale a conducerii delegate a Secției I Penale a Curții de Apel București, privind repartizarea sa la o altă secție a instanței.

Solicitarea de repartizare la o alta secție a instanței era vădit nelegală, acest caracter nelegal răsfrângându-se și asupra dispoziției de întocmire și prezentare de către psihologul Curții de Apel București a unui raport de genul celui anterior menționat.

Solicitarea de repartizare la o alta secție a instanței era nelegală pentru că nu erau îndeplinite condițiile prevăzute de art.19 alin.1 lit.e) raportat la art.20 alin.1, 2 și 3 din R.O.I.

Nu era îndeplinită condiția prevăzută de art.19 alin.1 lit.e) din R.O.I, privind existența unui dezechilibru vădit și de durată între secții, sub aspectul volumului de activitate.

Nu a solicitat și nu a fost de acord cu mutarea la altă secție, astfel cum condiționează art.20 alin.1 din R.O.I. În aceste condiții, mutarea sa se putea face, potrivit art.20 alin.2 și 3 din R.O.I. doar dacă niciun judecător din cadrul secției I penale a C,A,B, nu ar fi de acord să fie mutat în altă secție iar, dintre judecătorii care își exprimă refuzul, reclamantul ar fi avut vechimea cea mai mică.

Or, această condiție nu era îndeplinită, recurrentul fiind judecător cu 19 ani vechime în munca, 16 ani vechime în magistratură și 8 ani vechime în funcția de judecător la nivel de curte de apel, doar pe secție penala. Asta în vreme ce la secția I penală a C.A.B. au fost încadrați în ultimii 3 ani nu mai puțin de 7 judecători cu vechime în muncă, magistratura și în funcția de judecător, net inferioare celor avute de reclamant.

Solicitarea de repartizare la o alta secție a instanței era total neîntemeliată și pentru că măsura propusa de #####/##### delegat, deci temporar la conducerea Secției I Penale a C.A.B, avea caracter definitiv. Or, ar fi fost ilogic, injust și ineficient ca, o persoană aflată temporar la conducerea unei secții, să dispună masuri cu caracter definitiv privind cariera unui judecător cu vechime în cadrul secției respective.

#####/##### a solicitat delegarea unor judecători în cadrul secției I penale a C.A.B. (se vedea cazul judecătoarelor #####/##### și #####/#####), pretinzând ca are nevoie de oameni, și în același timp a solicitat, în septembrie 2019, plecarea reclamantului din cadrul secției, propunerile fiind contradictorii.

Recurrentul precizează că încă mai are în soluționare dosare penale complexe și mediatizate precum dosarul nr.#####/3/2015 în care D.N.A. i-a trimis în judecata pe inculpații ofițeri S.R.I. #####/##### și #####/##### sau dosarul nr.#####/2/2017, privind retrocedarea a 25 de hectare din zona Brălianu - Constanța, cauză în care D.N.A. a trimis în judecata inculpați precum ##### Nicoleta ##### (fost președinte al Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și ai Comisiei Centrale de Despăgubiri), membri ai Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, omul de afaceri ##### etc.

În aceste condiții, redistribuirea sa la o alta secție sau nesoluționarea, prin respingere, a propunerii de redistribuire, ar putea fi interpretată ca o măsură de influențare a judecății acestor dosare.

În plus, în condițiile în care solicitarea de repartizare la o altă secție a instanței a rămas nesoluționată din luna septembrie 2019, deci de mai bine de 7 luni, este evident ca dispoziția întocmirii și prezentării de către psihologul Curții de Apel București a unui raport de genul celui anterior menționat este complet inutilă și nejustificată.

De altfel, chiar judecătorul #####/##### delegat la conducerea Secției I penale care a propus în luna septembrie 2019 repartizarea sa la o alta secție a Curții de Apel București, a cerut colegiului de conducere în luna februarie 2020, planificarea sa în completele de apel, fond, camera preliminară și drepturi și libertăți din cadrul secției menționate, pentru lunile următoare din anul 2020, context în care dispoziția întocmirii și prezentării de către psihologul Curții de Apel București a unui raport de genul celui anterior menționat este complet inutilă și nejustificată.

Hotărârile colegiului de conducere al C.A.B. sunt discriminatorii și adoptate cu exces de putere, întrucât deși nu are nicio sancțiune disciplinară definitivă, doar în privința sa s-a dispus întocmirea și prezentarea de către psihologul Curții de Apel București a unui raport din care să rezulte climatul organizațional din cadrul Secției I penale, în privința relației cu colegii și acomodării la programul specific materiei penale.

Asta în ciuda faptului ca, la 17.07.2019, a fost respinsa de Secția pentru judecători a C.S.M. o acțiune

disciplinară pornită de Inspecția Judiciara împotriva sa, iar la secția I penală a C.A.B. există judecători sancționați disciplinar prin hotărâre definitivă (cazul ##### #####), trimiși în judecata disciplinara (cazul ##### #####) sau care au judecat un timp îndelungat deși erau inculpați într-un dosar penal în care au mai și fost condamnați definitiv la pedeapsa închisorii, astfel cum s-a întâmplat în cazul judecătorului #####.

Hotărârile colegiului de conducere al C.A.B. prin care s-a dispus și respectiv menținut dispoziția de întocmire și prezentare de către psihologul părătei a unui raport din care să rezulte climatul organizațional din cadrul Secției I penale, în privința relației cu colegii și acomodării la programul specific materiei penale, sunt inutile.

Din înscrisurile atașate rezultă faptul că a devenit judecător într-un examen organizat la nivel național, în noiembrie 2003, pe care l-a promovat de pe prima poziție, cu media 9,20 la distanță de 60 de sutimi de cel clasat pe locul 2.

Potrivit rapoartelor de evaluare, activitatea sa profesională a fost apreciată cu calificativul foarte bine atât la Judecătoria Ploiești, unde am funcționat pe secția civilă în anii #### # ####, cât și la Curtea de Apel Craiova unde a funcționat la secția penală în anii #### ####.

În cadrul secției I penale este unul din judecătorii cu vechimea cea mai mare, în magistratură și funcția de judecător la nivel de curte de apel, soluționând dosare cu grad de complexitate foarte ridicată. Nu a înregistrat restante la motivarea hotărârilor, în ciuda faptului că multe din acestea au impus un volum de muncă foarte mare.

Prin urmare, acomodarea sa la programul specific materiei penale și abilitățile sale profesionale au fost probate în peste 10 ani de profesie și nu pot fi supuse verificării psihologului instanței.

În ceea ce privește relația sa cu colegii, actele pe care le-a anexat celor două memorii pe care a fost nevoie să le adreseze conducerii Curții de Apel București, în luna octombrie 2019 și pe care le anexează și acțiunii, confirmă faptul că aceștia au avut cu reclamantul o bună colaborare profesională și umană.

Tot cu exces de putere, în mod nelegal și discriminatoriu, părăta a refuzat să emită dispoziția de plata a sumei de 2.291,87 lei, reprezentând contravalorea medicamentelor, serviciilor de medicină dentară, contribuțiilor personale și coplașii serviciilor medicale suportate de mine în perioada septembrie 2019 - martie 2020.

Acest refuz al conducerii Curții de Apel București este discriminatoriu și nelegal, contravenind dispozițiilor art.25 alin.1 din O.U.G.nr.27/2006 raportat la art.7 alin.1 din H.G.nr.762/2010 privind condițiile de acordare, în mod gratuit, a asistenței medicale, medicamentelor și protezelor pentru procurori, judecători.

În acest sens se menționează faptul că, în intervalul septembrie 2019 - decembrie 2019, în timp ce #####, delegat, deci temporar, la conducerea Secției penale a C.A.B., făcea propunerea de repartizare a sa la o altă secție a C.A.B., reclamantul fiind diagnosticat cu blocaj renal, suferind și două intervenții chirurgicale pentru eliminarea unor calculi renali.

Începând cu luna septembrie 2019, a fost nevoie să achite diverse sume de bani pentru procurarea unor medicamente prescrise de medici dar și pentru contribuții personale/coplașii servicii medicale, astfel cum rezultă din înscrisurile medicale anexate.

Deși, potrivit dispozițiilor art.25 alin.1 din O.U.G. nr.27/2006 raportat la art.7 alin.1 din H.G. nr.762/2010, avea dreptul la decontarea contravalorii medicamentelor, contribuțiilor personale și coplașii serviciilor medicale suportate în perioada septembrie 2019 - martie 2020, nici până în prezent conducerea Curții de Apel București nu a emis dispoziția de plată a acestor sume.

Potrivit art.25 alin.1 din O.U.G. nr.27/2006 raportat la art.7 alin.1 din H.G. nr.762/2010, părăta, în calitate de ordonator de credite, avea obligația de a verifica dispozițiile legale în baza cărora se solicitase decontarea sumei de 2.291,87 lei. Dacă ar fi făcut acest lucru ar fi observat faptul că, niciuna din cheltuielile ce compuneau suma de 2.291,87 lei, a cărei decontare a fost solicitată, nu era cuprinsă în excepțiile de la art.9 din H.G. nr.762/2010. Aceasta deoarece, reclamantul a fost internat de urgență în serii de mai multe zile și nopti la rând la Spitalul Prof. Dr.Th.Burghele din București și deci nu a fost în situația de a beneficia de servicii hoteliere solicitate de pacienții ale căror afecțiuni se tratează în spitalizare de zi. Mai mult, nu i-au fost decontate nici măcar serviciile de medicină dentară pe care le-a suportat în luna martie 2020, care au fost prestate de un cabinet stomatologic din Ploiești, care a practicat prețuri modeste sau cel mult rezonabile, ce nu pot fi refuzate la decontare. Niciuna din lucrările de medicina dentară la care a apelat, nu poate fi calificată drept cheltuială voluptorie (cum ar fi fost aceea pentru albirea dinților), toate fiind lucrări dentare absolut necesare și a căror efectuare s-a impus pentru a preveni necesitatea suportării, în viitor, a altor lucrări mult mai costisoare. De altfel, părăta nu i-a decontat nici măcar contravalorearea radiografiei impusă de medicul stomatolog, deși aceasta avea o valoare de aproximativ 20 de lei și era absolut necesară intervenției stomatologice.

Având în vedere cele expuse, se solicită admiterea recursului, menținerea soluției cuprinse în dispozitivul

sentinței civile atacate și înlocuirea considerentelor acestei hotărâri cu considerentele corecte în raport de temeiurile de fapt și de drept menționate de reclamant în cererea de chemare în judecată și reiterate în recurs. În recursul formulat de părâta Curtea de Apel București se solicită admiterea recursului, casarea în tot a sentinței recurate și în rejudicare respingerea în tot a cererii de chemare în judecată formulată de către reclamant.

În motivare, se arată că hotărârea este nelegală, întrucât a fost pronunțată cu încălcarea regulilor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității, respectiv cele privind obligația pentru judecător de a judeca ceea ce s-a cerut atât din perspectiva cererii reclamantului cât și a apărărilor părâtului (art.397 din C.P.C) - motiv de recurs prevăzut de dispozițiile art.488 alin.1 pct.5 din Cod procedură civilă. Așa cum reiese din motivarea sentinței recurate, singurul motiv pentru care a fost admisă acțiunea reclamantului este încălcarea competenței materiale a Colegiului de Conducere a Curții de Apel București la momentul emiterii celor două hotărâri a căror anulare a fost solicitată de către intimatul-reclamant.

Acest motiv nu a fost invocat de către reclamant în cererea de chemare în judecată, prin urmare judecătorul fondului a admis acțiunea încălcând obligația de a judeca atât ceea ce s-a cerut, cât și a apărărilor formulate în cauza.

Hotărârea cuprinde motive contradictorii sau străine de natura cauzei (motiv de recurs prevăzut de art.488 alin.1 pct.6 Cod procedură civilă).

Așadar, instanța de fond a analizat un aspect ce nu a fost dedus judecății, reclamantul neinvocând nici un moment necompetența materială a Colegiului de conducere de a discuta și aviza întocmirea și prezentarea de către psihologul instanței a unui raport din care să rezulte climatul organizațional din cadrul secției penale, secție în cadrul căreia intimatul-reclamant își desfășoară activitatea.

Un asemenea motiv utilizat de instanță (de fapt, singurul motiv) este străin de natura pricinii, astfel că acesta conduce la nulitatea hotărârii.

Instanța de fond a pronunțat o hotărâre cu aplicarea greșită a normelor de drept material - (motiv de recurs prevăzut de art.488 alin.(1) pct.8 Cod procedură civilă).

Astfel, instanța a reținut, în esență, în motivarea hotărârii, că posibilitatea colegiului de conducere de a dispune masuri de felul celei contestate de către intimat nu se regăsește în nicio dispoziție din HCSM nr.1375/2015, precum nici posibilitatea colegiului de conducere de a dispune măsuri de felul celei contestate de către intimat. Toate aceste aspecte au fost reținute de către instanța de fond, fără a fi analizare motivele expuse de reclamant și mai ales motivele de respingere prezентate de către subscrisa în întâmpinare.

Din această perspectivă, hotărârea primei instanțe este esențialmente nelegală, deoarece Colegiul de conducere are competență exclusivă de a dispune repartizarea judecătorilor de la o secție la alta potrivit dispozițiilor art.10 din ROI, iar măsurile dispuse prin hotărârile contestate sunt consecința directă a acestei competențe.

Se precizează că în motivarea cererii de recurs se reiterează argumentele invocate prin întâmpinare.

Astfel, referitor la capătul de cerere prin care intimatul - reclamant solicită anularea Hotărârii Colegiului de conducere al Curții de Apel București nr.300/9.10.2019 și a Hotărârii Colegiului de conducere al Curții de Apel București nr.313/30.10.2019 cu privire la dispoziția de întocmire și prezentare de către psihologul Curții de Apel București a unui raport din care să rezulte climatul organizațional din cadrul secției I Penale, se precizează că Hotărârea Colegiului de conducere nr.300/9.10.2019, în aprecierea reclamantului este nelegală sub aspectul dispoziției de întocmire și prezentare de către psihologul Curții de Apel București a unui raport din care să rezulte climatul organizațional din cadrul Secției 1 penale, în privința relației sale cu colegii și acomodării la programul specific materiei penale, întrucât a fost adoptată în lipsa sa, astfel încât nu a avut posibilitatea de a prezenta argumente și acte în apărare, mai ales că acestea puteau determina adoptarea unei hotărâri care să constată inutilitateaapelării la serviciile psihologului sau adoptarea unei dispoziții care să vizeze întreg climatul organizațional din cadrul secției în privința relației dintre colegi și acomodării acestora la programul specific materiei penale.

În ceea ce privește Hotărârea Colegiului de conducere nr.313/30.10.2019, reclamantul apreciază că este lovită de nulitate, întrucât aceasta menține dispoziția din Hotărârea Colegiului de conducere nr.300/9.10.2019. Aceste două hotărâri sunt discriminatorii, fiind adoptate cu exces de putere.

Astfel, arată că, deși în cadrul secției au existat câteva situații generate de comportamentul și atitudinea unor colegi judecători (enumerate în debutul plângerii prealabile), unele mediatizate, altele sancționate disciplinar sau aflate în curs de cercetare, nu s-a apelat la psihologul instanței pentru întocmirea unui raport asemenea celui dispus prin hotărârile atacate.

Potrivit rapoartelor de evaluare, activitatea sa profesională a fost apreciată cu calificativul foarte bine atât la Judecătoria Ploiești, unde a funcționat la secția civilă în anii #### # ####, cât și la Curtea de Apel Craiova unde

a funcționat la secția penală în anii #### #####.

Analizând motivele invocate de către reclamant, recurenta-părătă apreciază că acțiunea este nefondată, ambele hotărâri fiind adoptate cu respectarea dispozițiilor legale și regulamentare privind organizarea și funcționarea activității instantelor.

Astfel, prin Hotărârea nr.300/9.0.2019, Colegiul de conducere al Curții de Apel București a dispus întocmirea și prezentarea de către psihologul instanței, până la data de 30.10.2019, a unui raport din care să rezulte climatul organizațional din cadrul Secției I penale, respectiv relația reclamantului cu colegii, acomodarea sa cu cerințele postului în materie penală, acomodarea la programul specific materiei penale, dar și alte aspecte relevante, precum și opinia domnului judecător.

Totodată s-a dispus invitarea reclamantului de a participa la ședința Colegiului de conducere din data de 30.10.2019, în vederea exprimării unui punct de vedere referitor la mutarea sa în cadrul uneia dintre secțiile care judecă în materia contenciosului administrativ și fiscal iar în situația în care, din motive obiective, domnul judecător nu va putea participa la ședința Colegiului de conducere din data de 30 octombrie 2019, și în măsura în care va aprecia necesar, acesta poate formula în scris punctul său de vedere cu referire la cele menționate mai sus.

Pentru a dispune astfel, Colegiul a reținut că a fost sesizat de conducerea Secției I penale cu privire la situația reclamantului, respectiv faptul că a generat de-a lungul timpului mai multe conflicte cu judecătorii din cadrul secției; a condus la imposibilitatea obiectivă de a fi planificat în compunerea unor complete colegiale în vederea participării la ședințele de judecată, acesta fiind planificat fie în complete de unic judecător, fie la permanentă; faptul că încă din anul 2016 când a fost repartizat în cadrul Secției I penale, a fost în imposibilitate de a funcționa normal în cadrul completelor colegiale în care a fost repartizat, intrând într-o oarecare formă de conflict cu judecătorii care făceau parte din completele în care era planificat; conflictul generat în anul 2017 cu judecătorul ##### #####, care a condus la formularea unor alegații la adresa acestuia (aduse la cunoștința părților în cursul ședințelor de judecată), pe de o parte, iar pe de altă parte la formularea unor cereri de abținere în dosare, cu consecința afectării actului de justiție, aducând atingere prestigiului de care trebuie să se bucure membrii completelor de judecată care soluționează colegial dosarele repartizate. Această situație a condus la formularea unor sesizări către Inspectia Judiciară finalizate cu aplicarea sancțiunii disciplinare constând în diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu 20%, pe o perioadă de 6 luni, pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art.99 lit.c), i) și t) teza I și teza a II-a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

O altă situație generată de reclamant determinată de comportamentul acestuia, s-a produs împotriva grefierului de ședință care era planificat în anii ##### în completele de judecată în care era membru și împotriva căruia a înțeles să introducă o acțiune în justiție, în fața instanțelor civile, în legătură cu pretinse fapte producătoare de prejudicii săvârșite de grefierul de ședință în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, deși reclamantul nu a sesizat niciodată că respectivul grefier nu și-ar fi îndeplinit corespunzător atribuțiile respective.

Un alt aspect a fost determinat de refuzul reclamantului de a-și îndeplini îndatoririle de serviciu în cursul lunii februarie 2019 (adus la cunoștința conducerii Curții de Apel București prin adresa nr.2/2761/SI/18.02.2019 de către președintele Secției I penale), în sensul că a perturbat activitatea de judecată a unui complet, amânând judecata unei cauze în care erau dispuse măsuri preventive, în vederea lămuririi componenței completului, în ciuda faptului că aspectele de ordin administrativ nu comportau interpretări, președintele secției, în acord cu ceilalți doi membri ai completului aducând precizările cuvenite.

O altă situație a fost determinată de comportamentul avut pe durata cercetării sale disciplinare în fața Secției pentru Judecători, acesta lipsind din cadrul activităților de judecată în care era planificat menționând de fiecare dată că are stabilit termen de judecată în fața instanței disciplinare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, neînțelegând să aducă la cunoștința respectivei instanțe împrejurarea că la termenele de judecată acordate acesta era planificat în ședințe de apel, consecința fiind introducerea de fiecare dată a judecătorului aflat la planificarea de permanență și înlocuirea acestuia din compunerea completelor de judecată în care era planificat.

Faptul că în prezent are pe rol mai multe procese personale în care este implicat și la care se prezintă, fiind imposibil de previzionat pe viitor evoluția acestor dosare, consecința fiind imposibilitatea ca acesta să poată fi planificat pe mai departe în ședințele de judecată colegiale.

În motivarea memoriului formulat, președintele Secției I penale mai precizează faptul că reclamantul este percepț de restul colectivului secției din care face parte ca fiind o persoană dificilă, cu care nu #### ##### ##### #### # ##### # ##### # ##### # ##### #, iar, fără a pune la îndoială pregătirea profesională a acestuia, niciunul dintre

judecătorii secției nu dorește să fie planificat împreună cu reclamantul în cadrul unor complete colegiale, tocmai din cauza dificultăților de interacțiune cu acesta.

De asemenea, se arată că reclamantul nu dorește să participe la întâlnirile administrative planificate de către președintele secției, lipsind în mod constant de la acestea. În ceea ce privește acest aspect, președintele Secției I penale menționează, în motivarea memorialui, că fiecare ședință administrativă planificată la nivelul secției este anunțată tuturor judecătorilor printr-un convocator, acestia semnând de luare la cunoștință atât cu privire la data ședinței, cât și cu privire la ordinea de zi, însă, întrucât are propriul program flexibil, acesta are zile în care înțelege să nu se prezinte personal la birou, astfel că este dificil de a se păstra legătura, acesta fiind și motivul pentru care unele dintre convocatoare nu sunt semnate personal de reclamant, nefiind găsit la birou.

Mai precizează președintele Secției I penale că acest comportament este unul singular în cadrul colectivului de judecători, întrucât, pe de o parte, toți ceilalți judecători au semnat toate convocatoarele pentru ședințele administrative desfășurate la nivelul secției, iar pe de altă parte, toți ceilalți judecători s-au prezentat personal la aceste ședințe, excepție făcând judecătorii care în ziua respectivă erau planificați în diferite ședințe de judecată. În același context, președintele Secției I penale a precizat că în cadrul ședinței administrative, în prezența tuturor judecătorilor (cu excepția reclamantului care nu a dorit să participe) s-a pus în discuție solicitarea reclamantului de a fi planificat în compunerea unor complete colegiale de apel, ocazie cu care niciunul dintre judecătorii secției nu și-a manifestat intenția sau disponibilitatea de a fi planificat în ședințe colegiale cu acesta.

Față de toate aspectele prezentate, președintele Secției I penale a apreciat că situațiile care au condus la toate aspectele menționate sunt generate și determinate de inabilitatea reclamantului de a se adapta cerințelor specifice activității de judecată în compunerea completelor colegiale, considerând că ar fi oportun să se găsească o variantă în care să își desfășoare activitatea în cadrul altelor secții a Curții de Apel București, unde specificul activității ar permite programarea sa în complet de judecată unic, de altfel făcând și precizarea că acesta a mai funcționat în cadrul secției de contencios administrativ și fiscal, nefiind reclamate la acel moment probleme legate de desfășurarea activității sale în completele în care a fost planificat.

Totodată, președintele Secției I penale a apreciat că ar fi oportună necesitatea aplicării dispozițiilor art.169 ROI privind evaluarea psihologică de către psihologul Curții, pentru a se putea stabili dacă reclamantul își poate desfășura activitatea în complet de judecată colegial, întrucât, până la acest moment acesta a demonstrat cu fiecare ocazie contrariul, iar în măsura în care se va aprecia oportuna redistribuirea sa în cadrul altelor secții, propune ca reclamantul să își păstreze continuitatea în dosarele în care este planificat în cadrul Secției I penale și care atrag continuitatea.

În raport cu argumentele aduse, Colegiul de conducere a reținut dificultățile invocate privind constituirea completelor colegiale din cauza numeroaselor perioade pentru care domnul judecător, fie a formulat cereri de concediu de odihnă ori s-a atlat în concediu medical, fie a anunțat că trebuie să se prezinte la Consiliul Superior al Magistraturii, situații ce au generat nenumărate modificări în planificarea activității de judecată din materie penală, activitate caracterizată preponderent printr-o prezență aproape continuă în instanță.

Față de cele expuse, Colegiul de conducere al Curții de Apel București a dispus întocmirea și prezentarea de către psihologul instanței, până la data de 30.10.2019, a unui raport din care să rezulte climatul organizațional din cadrul Secției I penale, respectiv relația acestuia cu colegii, acomodarea sa cu cerințele postului în materie penală, acomodarea la programul specific materiei penale, dar și alte aspecte relevante, precum și opinia domnului judecător.

Măsurile dispuse prin Hotărârea nr.300/9.10.2019 sunt în acord cu dispozițiile art.169 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătoarești, aprobat prin Hotărârea CSM nr.##### potrivit cărora, psihologul Curții de apel analizează activitățile organizaționale la nivelul instanței pentru diagnosticarea disfuncționalităților sistemice, în scopul eficientizării actului de justiție și ameliorării condițiilor de muncă, asigură asistență psihologică pentru personalul instanței, mediază conflicte interpersonale care afectează calitatea relațiilor în muncă, asigură utilizarea instrumentelor de diagnoză organizațională, asigură pregătirea motivațională și aptitudinală a resurselor umane - antrenarea motivației intrinseci, a capacitații de autocontrol, a abilităților de comunicare, etc. în raport cu situația invocată de conducerea secției I penale, analiza climatului organizațional în cadrul secției și a modalității de interacțiune socio-profesională, de către psihologul Curții de apel a fost o măsură pertinentă și utilă în vederea soluționării solicitării conducerii secției.

Ulterior pronunțării Hotărârii nr.300/9.10.2019, psihologul Curții de Apel București, a solicitat stabilirea unei alte date pentru întocmirea Raportului referitor la climatul organizațional din cadrul Secției I penale, având în vedere timpul necesar în vedere studierii documentației cu privire la situația reclamantului și pentru a efectua analiza de climat organizațional din cadrul secției, având în vedere că în

perioada precedentă a executat atribuții specifice în cadrul unei comisii de concurs din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Totodată, ulterior pronunțării Hotărârii nr.300/9.10.2019, reclamantul a formulat în scris un punct de vedere înregistrat sub nr.1/15125/C/28.10.2019 și completat prin documentul înregistrat sub nr.1/152P8/C/30.10.2019, aspectele menționate în punctul de vedere scris fiind susținute inclusiv verbal de către acesta în fața Colegiului de conducere.

În raport cu solicitarea psihologului, prin Hotărârea nr.313/30.10.2019, Colegiul a amânat luarea unei decizii până ia întocmirea de către psihologul instanței, a raportului privind climatul organizațional din cadrul Secției 1 penale a Curții de Apel București, astfel cum s-a dispus prin Hotărârea nr.300/9.10.2019 a Colegiului de conducere.

Astfel, s-a constatat că prin Hotărârea nr.300/9.10.2019, Colegiul a dispus investigarea climatului organizațional din cadrul secției 1 penale, nefiind un act administrativ în sensul art.2 alin.1 lit.c) din Legea nr.554/2004, respectiv un act unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Actul contestat nu îndeplinește cerința de a da naștere, modifica sau stinge drepturi și obligații în sarcina reclamantului, investigarea climatului organizațional nefiind un act decizional cu astfel de aptitudine. Prin Hotărârea contestată nu s-a dispus nicio măsură cu privire la situația profesională a judecătorului sau cu privire la solicitarea președintelui secției I penale.

Totodată, investigarea climatului organizațional a reprezentat o soluție justificată, întemeiată pe dispozițiile Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, în raport cu solicitările formulate de conducerea secției I penale, fiind singura de natură să lămurească aspectele invocate.

Cât privește Hotărârea nr.313/30.10.2019, prin aceasta nu s-a dispus practic nimic, ci doar amânarea soluționării propunerilor formulate de conducerea secției I penale, până la întocmirea raportului de către psiholog.

Totodată, hotărârile de colegiu contestate sunt acte administrative unilaterale ce emană de la organul competent și care cuprind temeiurile de fapt și de drept incidente, astfel că nu poate fi vorba despre o nelegalitate vădită a acestora.

Plângerea prealabilă formulată de reclamantul ##### ##### ##### a fost respinsă prin Hotărârea Colegiului de conducere al Curții de Apel București nr.89/30.04.2020.

Se solicită reanalizarea motivelor invocate în fața primei instanțe și având în vedere situația de fapt rezultată din actele dosarului, admiterea recursului, iar în rejudicare, casarea în tot a sentinței civile ce constituie obiectul recursului, precum și respingerea în consecință a cererii de chemare în judecată.

Prin întâmpinare, părâta Curtea de Apel București invocă excepția inadmisibilității recursului exercitat de intimatul-recurent având în vedere că nu sunt îndeplinite condițiile art.461 alin.2 C.proc.civ., nefiind vizate strict ipotezele prevăzute de lege pe care le putea invoca, acestea fiind de strictă interpretare și aplicare.

Astfel, se constată că potrivit dispozițiile art.461 alin.2 C.proc.civ., în cazul în care calea de atac vizează numai considerentele hotărârii prin care s-au dat dezlegări unor probleme de drept ce nu au legătură cu judecata aceluia proces sau care sunt greșite ori cuprind constatări de fapt ce prejudiciază partea, instanța, admitând calea de atac, va înlătura acele considerente și le va înlocui cu propriile considerente, menținând soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii atacate.

Prin urmare analizând fiecare dintre cele trei ipoteze prevăzute în mod expres și limitativ de lege în această situație se poate constata inadmisibilitatea recursului.

Prima ipoteză - s-au dat dezlegări unor probleme de drept ce nu au legătură cu judecata aceluia proces - nu este incidență în condițiile în care motivele de fapt și de drept pe care s-a întemeiat sentința recurată nu sunt străine de judecata procesului pe fond, ci au fundamentat în mod direct admiterea acțiunii. Pe de altă parte, prin chiar recursul principal formulat împotriva acestei sentințe, recurrenta-părâta a invocat nelegalitatea sentinței prin prisma reținerii de prima instanță a unor considerente care nu au fost invocate conform legii, cu nerespectarea termenului pentru formularea și modificarea cererii de chemare în judecată și încălcarea rolului activ al judecătorului, dar și cu nerespectarea tuturor principiilor incidente în această materie, însă aceste împrejurări invocate prin recursul principal nu pot determina admiterea recursului formulat de intimatul-recurent, argumentele reținute de prima instanță nefiind „străine cauzei”.

A doua ipoteză - s-au dat dezlegări unor probleme de drept care sunt greșite-de asemenea nu poate fi reținută în condițiile în care intimatul-recurent nu susține că de fapt aceste considerente, care au condus în mod direct la admiterea acțiunii, ar fi greșite, ci că nu ar fi fost invocate de către intimatul-recurent, solicitând pe această cale

Înlăturarea lor, aspect care constituie obiectul recursului principal exercitat de pârâtă.

A treia ipoteză - considerentele hotărârii cuprind constatări de fapt ce prejudiciază partea - de asemenea nu se regăsește în cauză, în condițiile în care intimatul-recurent nu susține această împrejurare, ci critică refuzul nejustificat al primei instanțe de a analiza motivele de pretinsă nelegalitate invocate prin cererea de chemare în judecată.

Totodată, pe cale de excepție înțelegem se invocă și lipsa interesului exercitării acestui recurs în măsura în care va fi calificat drept un recurs principal, în condițiile în care prin sentința recurată a fost admisă, deși în mod nelegal, acțiunea, scop urmărit și atins de intimatul-recurent reclamant, acesta nefiind în măsură să justifice un interes legitim pentru exercitarea unui recurs care ar tinde la schimbarea soluției.

Pe fondul cererii de recurs, se arată că recurrentul-reclamant solicită admiterea recursului său și înlocuirea considerentelor sentinței recurate cu considerentele considerate corecte în raport de temeiurile de fapt și de drept deduse judecății, aşa cum au fost ele menționate în acțiunea sa.

Analizând motivele invocate de către recurrentul-reclamant, se apreciază că recursul este nefondat, ambele hotărâri fiind adoptate cu respectarea dispozițiilor legale și regulamentare privind organizarea și funcționarea activității instanțelor.

Astfel, prin Hotărârea nr. 300/9.10.2019, Colegiul de conducere al Curții de Apel București a dispus întocmirea și prezentarea de către psihologul instanței, până la data de 30.10.2019, a unui raport din care să rezulte climatul organizațional din cadrul Secției 1 penale, respectiv relația reclamantului cu colegii, acomodarea sa cu cerințele postului în materie penală, acomodarea la programul specific materiei penale, dar și alte aspecte relevante, precum și opinia acestuia, tocmai în considerarea atribuțiilor colegiului de conducere de a stabili compunerea secțiilor în funcție de necesitatea acestora și de volumul de activitate înregistrat dar și eventualele incidente care s-ar putea ivi în activitatea concretă a unei secții astfel încât să fie asigurată în mod continuu desfășurarea ședințelor de judecată, în mod corespunzător, fără generarea unor situații conflictuale care să împiedice continuarea activității în cadrul secțiilor, atribuție prevăzută în mod expres și exclusiv în sarcina și în competența colegiului de conducere.

În acest context s-a dispus invitarea reclamantului de a participa la ședința Colegiului de conducere din data de 30.10.2019, în vederea exprimării unui punct de vedere referitor la mutarea sa în cadrul uncii dintre secțiile care judecă în materia contenciosului administrativ și fiscal iar în situația în care, din motive obiective, nu va putea participa la ședința Colegiului de conducere din această dată, și în măsura în care va aprecia necesar, poate formula în scris punctul său de vedere cu referire la cele menționate mai sus.

În continuare sunt reluate toate considerentele prezentate prin cererea de recurs.

Prin întâmpinare, recurrentul-reclamant ##### ##### ##### solicită respingerea recursului formulat de pârâtă ca nefondat.

Se arată că legalitatea unui act administrativ se analizează nu numai prin prisma conținutului acestuia, ci și cu privire la competența organului/autorității emitente.

În aceste condiții, în mod legal, prima instanță a dispus anularea hotărârilor colegiului de conducere al C.A.B., constatănd că acestea au fost emise cu încălcarea competenței materiale a colegiului de conducere.

Așa cum se explica în detaliu în considerentele sentinței atacate, în niciuna din dispozițiile art.19-22 din Hotărârii C.S.M. nr.1375/2015, care reglementează competențele colegiului de conducere, nu se regăsește posibilitatea acestuia de a dispune măsuri de felul celei pe care am contestat-o, respectiv întocmirea și prezentarea de către psihologul instanței a unui raport din care să rezulte climatul organizațional.

Hotărârile sunt nelegale nu numai pentru că entitatea menționată și-a încălcăt competența dar și pentru că prin ele s-a aprobat o măsură de către o persoană care nu avea competență să formuleze propunerea.

La o simplă analiză a art.24 al Hotărârii C.S.M. nr.##### se constată că președintele de secție nu are atribuții în baza căror să dispună sau să propună efectuarea unor activități de către psihologul instanței.

Este evident că recursul pârâtei este nefondat pentru că nu se poate schimba soluția primei instanțe, de anulare a hotărârilor de vreme ce aceste acte sunt ilegale.

Recursul pârâtei este nefondat pentru că hotărârile au fost emise cu exces de putere, în sensul art.2 alin.1 lit.n) din Legea nr.554/2004, atât pentru încălcarea competenței materiale a colegiului de conducere dar și pentru faptul că acestea sunt discriminatorii.

De asemenea, în continuare sunt reluate argumente aduse atât prin acțiunea introductivă de instanță, cât și prin cererea de recurs.

Analizând cu prioritate excepțiile invocate, conform art. 248 CPC, Curtea reține următoarele:

Prin întâmpinare, recurrenta-pârâtă a invocat excepțiile inadmisibilității și lipsei de interes a recursului, iar,

ambele excepții fiind de fond, va fi analizată cu prioritate cea privind admisibilitatea căii de atac, întrucât existența interesului în formularea unei cereri nu poate fi analizată decât în raport de o cale de atac prevăzută de lege.

În susținerea excepției inadmisibilității, recurenta-părătă a arătat că recursul formulat împotriva considerentelor hotărârii nu poate avea în vedere decât situația în care recurrentul se referă la ipotezele prevăzute de art. 461 CPC, însă, Curtea apreciază că astfel de analiza vizează stabilirea temeiniciei recursului împotriva considerentelor hotărârii, motiv pentru care va respinge excepția invocată.

În ceea ce privește excepția lipsei de interes, recurenta-părătă a arătat că, în condițiile în care recurrentul-reclamant a avut câștig de cauză la judecata în primă instanță, acțiunea fiindu-i admisă, nu justifică interesul în formularea recursului. Curtea reține că recursul de față a fost formulat împotriva considerentelor hotărârii, astfel că, fiind o cale de atac prin care nu se urmărește schimbarea soluției pronunțate prin hotărârea atacată, în mod evident, excepția este nefondată.

Analizând recursurile prin prisma motivelor invocate, Curtea constată că acestea sunt nefondate, pentru motivele ce vor fi expuse în continuare:

Asupra recursului formulat de reclamant, Curtea constată că acesta a solicitat înlocuirea considerentelor sentinței atacate cu considerentele raportate al temeiurile de fapt și de drept deduse judecații, astfel cum acestea au fost menționate în cererea de chemare în judecată, susținând, în esență, că, deși soluția de admitere a acțiunii este corectă, instanța de fond a ignorat total situația de fapt expusă în cuprinsul cererii de chemare în judecata și a lăsat neanalizate temeiurile de drept invocate, constatănd doar că hotărârile părătei cu nr.300/9.10.2019 și nr.313/30.10.2019 au fost emise cu încălcarea competenței materiale a colegiului de conducere.

Astfel, Curtea constată că, deși recurrentul-reclamant nu contestă corectitudinea soluției pronunțate instanța de fond, prin care s-a constat că nu intră în competența colegiului de conducere al instanței să dispună măsuri către psihologul instanței, acesta este nemulțumit de faptul că în cuprinsul hotărârii nu au fost analizate toate motivele de fapt și de drept invocate prin cererea introductivă. Însă, potrivit art. 461 CPC, calea de atac poate fi exercitată doar împotriva considerentelor hotărârii prin care s-au dat dezlegări unor probleme de drept ce nu au legătură cu judecata aceluia proces sau care sunt greșite ori cuprind constatări de fapt ce prejudiciază partea. Or, aşa cum arată însuși recurrentul, nu se contestă corectitudinea motivului de nulitate al actului administrativ reținut de către instanța de fond, neputându-se susține, totodată, că ar fi străină naturii cauzei analizarea competenței autorității de a emite actul atacat, precum nici faptul că o asemenea constatare îl prejudiciază, în condițiile în care a determinat admiterea acțiunii și desființarea actelor administrative vătmătoare.

De asemenea, Curtea reține că în mod corect prima instanță, de vreme ce a constatat existența unui motiv de nulitate care afectează legalitatea întregului act administrativ, care se impune cu preeminență, fiind vorba despre competența autorității de a emite actul, nu a procedat la analizarea celorlalte motive invocate, care au devenit astfel superflue, același raționament impunându-se și instanței de recurs, care nu va mai analiza celelalte motive inserate în cererea de recurs, prin care se reiterează aspectele invocate prin cererea introductivă.

În consecință, recursul împotriva considerentelor sentinței nr.####/7.09.2020 este nefondat.

Recurrentul-reclamant a mai arătat că instanța de fond a omis să soluționeze capătul de cerere privind decontarea unor cheltuieli, însă, Curtea constată că, deși formularea unei astfel de cereri în recurs este inadmisibilă conform art. 445 CPC, prima instanță nu a omis să soluționeze acest capăt de cerere, ci, la termenul de judecată din data de 07.09.2020, a dispus disjungerea acestuia și formare unui nou dosar, respectiv dosarul nr. #####/109/2020. Ca atare, în mod eronat recurrentul a apreciat că a rămas nesoluționat capătul de cerere privind decontarea cheltuielilor cu serviciile medicale, recursul fiind astfel nefondat și sub acest aspect.

Cu ocazia dezbatelor asupra recursului, reclamantul a susținut că sunt de natură să îl vatâme considerentele instanței prin care s-a stabilit că președintelui Curții de apel îi revine competența de a dispune măsuri în sarcina psihologului instanței, însă acest motiv de recurs nu a fost invocat în termenul de declarare a căii de atac, motiv pentru care, în raport de dispozițiile art. 489 alin. 1 CPC, va rămâne neanalizat.

Referitor la recursul formulat de recurenta-părătă Curtea de Apel București, se reține că aceeași critică, constatarea din oficiu a unui motiv de nulitate a actelor atacate, este încadrată în trei motive de casare, prevăzute de art. 488 slin. 1 pct. 5, 6 și 8 CPC.

Astfel, din perspectiva motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 5 CPC, referitor la încălcarea regulilor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității, recurenta-părătă susține că instanța de fond a depășit limitele sesizării instanței, pronunțând soluția în temeiul unui motiv care nu a fost invocat de către reclamant. Într-adevăr, conform principiului disponibilității, consacrat de art. 9 CPC, „obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile și apărările părților”, iar „judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot

ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele investirii, în afară de cazarile în care legea ar dispune altfel” (art. 22 alin. 6 CPC). În cauză, instanța de fond a reținut, din oficiu, un motiv de nulitate a actelor atacate, respectiv necompetența materială a colegiului de conducere a recurentei-părâte cu privire la emiterea hotărârilor atacate. Indubitabil, competența materială a autorității emitente reprezintă un motiv de nelegalitate a actului administrativ ce poate fi invocat din oficiu de către instanță, chiar în absența unor critici exprese din partea contestatorului, întrucât constituie unul dintre elementele esențiale ale actului administrativ, pe care se sprijină însăși prezumția de legalitate a acestuia, făcând de prisos verificarea oricărui alt motiv de nelegalitate.

Pe cale de consecință, față de argumentele precedente, Curtea constată că este nefondat motivul de recurs constând în reținerea din oficiu a unui motiv de nulitate și din prisma dispozițiilor art. 488 alin. 1 pct. 6 CPC, considerențele instanței prin care se analizează legalitatea actului atacat din perspectiva competenței materiale a colegiului de conducere nefiind astfel străine cauzei.

Raportat la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin.1 pct. 8 CPC, recurenta-părâta susține că intră în competență exclusivă a colegiului de conducere al instanței să dispună repartizarea judecătorilor, conform art. 19 din ROIIJ, iar măsurile dispuse sunt consecința directă a acestei competențe.

Curtea constată că prin hotărârile colegiului de conducere al instanței, care au făcut obiectul cererii de chemare în judecată, s-a dispus efectuarea de către psihologul instanței a unei evaluări a reclamantului și a relațiilor acestuia în cadrul colectivului instanței.

De asemenea, se reține că, potrivit art. 19 lit. e din ROIIJ, colegiul de conducere „dispune repartizarea judecătorilor de la o secție la alta a instanței, în cazarile în care schimbarea specializării este justificată de existența unui dezechilibru vădit și de durată între secții, sub aspectul volumului de activitate”, iar, conform art. 20 alin. 1 din Regulament, „În exercitarea atribuției prevăzute la art. 19 alin. (1) lit. e), criteriul principal care va fi avut în vedere de colegiul de conducere îl constituie solicitarea expresă a unor judecători, iar în lipsa unor astfel de solicitări, acordul celor în cauză.”

Așadar, potrivit ROIIJ, repartizarea judecătorilor de la o secție la alta a instanței se dispune în vederea înlăturării unui dezechilibru vădit și de durată între secții, sub aspectul volumului de activitate, acordul sau solicitarea expresă a judecătorului care va fi repartizat într-o altă secție fiind o condiție obligatorie.

Prin urmare, susținerea recurentei-părâte în sensul că evaluarea de către psihologul instanței a relațiilor profesionale ale reclamantului, precum și a celorlalte aspecte menționate în hotărârea de colegiu, este necesară îndeplinirii atribuției colegiului de conducere al instanței privind repartizarea judecătorului la o altă secție este vădit nefondată, câtă vreme aceste aspecte nu constituie motive sau criterii valabile pentru mutarea la o altă secție, măsură care, de altfel, nici nu putea fi dispusă în lipsa cererii exprese sau a acordului expres al judecătorului în cauză, or, în mod evident, această ipoteză nu este întrunită în speță.

Astfel, motivul de recurs analizat este neîntemeiat.

Un alt motiv de recurs invocat de recurența-părâte vizează lipsa caracterului de act administrativ al hotărârilor colegiului de conducere deduse judecății, întrucât acestea nu sunt în măsură să dea naștere, să modifice sau să schimbe raporturi juridice, astfel cum prevede art. 2 alin. 1 lit. c din Legea 554/2004. Contra susținerilor recurentei, Curtea constată că prin hotărârea Colegiului de conducere nr.300/2019 s-a dispus în sarcina psihologului instanței obligația de proceda la evaluarea din punct de vedere psihologic a comportamentului reclamantului, a interacțiunii acestuia cu ceilalți colegi, etc., născându-se astfel obligația psihologului instanței de a efectua raportul solicitat, măsură de natură să vatâme drepturile și interesele reclamantului, întrucât aceasta avea ca scop redistribuirea judecătorului pe altă secție a instanței, cu nesocotirea prevederilor Regulamentului de ordine interioară a instanțelor de judecată, aprobat prin HCSM nr. 1375/2015. În ceea ce privește Hotărârea nr. 313/2019, într-adevăr, prin aceasta nu s-a dispus decât amânarea soluționării propunerilor formulate de conducerea secției I penale, până la întocmirea raportului de către psiholog, însă, fiind o reconfirmare a măsurii dispuse anterior și un act subsecvent actului lovit de nulitate, se impunea inclusiv anularea acesteia (resolutio iure dantis, resolvitur ius accipientis).

În ceea ce privește celelalte aspecte cuprinse în cererea de recurs a recurentei-părâte, după cum a indicat și aceasta, ele constituie o reiterare a motivelor invocate prin întâmpinarea la recursul formulat de recurentul-reclamant, prin care se face vorbire despre motivele de nelegalitate și netemeinicie invocate de reclamant, care nu au mai fost analizate de prima instanță, ca urmare a constatării din oficiu a nulității pentru încălcarea competenței materiale a colegiului de conducere, astfel că, în mod logic, acestea rămân lipsite de relevanță, referindu-se la motive care nu au mai făcut obiectul judecății.

În consecință, pentru motivele anterior expuse, în temeiul art. 20 din Legea 554/2004, va respinge ca nefondate recursurile formulate.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E

Respinge excepția inadmisibilității și lipsei interesului.

Respinge, ca nefondate, recursurile formulate de reclamantul ###### CNP ###### , domiciliat în Ploiești ###### , apt.14 ###### , cu sediul în București ###### sector 4, împotriva sentinței civile nr.####/7 septembrie 2020, pronunțată de Tribunalul Argeș, Secția civilă-Complet specializat de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr.####/109/2020.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 aprilie 2021, la Curtea de Apel Pitești, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Președinte,

13 APR 1995

Judecător.

#

Judecător

#

Grefier,

####

Red.#####/04.05.2021

GM/4 ex.

Jud.#####: E.M.Eros

08.04.2021